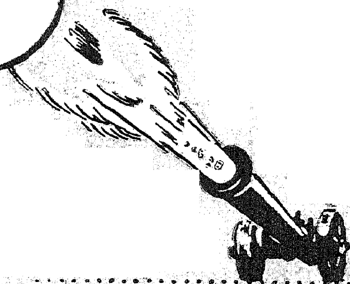
வேளாண்புரட்சி

ந. சஞ்சீவி, எம்.ஏ.

பாண்டியன்

வேலூர்ப் புரட்சி

(1806)

ந. சஞ்சீவி, எம். ஏ.,
தமிழ் விரிவுரையாளர், பச்சையப்பர் கல்லூரி, காஞ்சிபுரம்.

பாரி நிலையம்
59, பிராட்வே, சென்னை - 1

முதற்பதிப்பு - ஜனவரி : 1956.

ஆசிரியரின் மற்ற நூல்கள்

சங்ககாலச் சான்றோர்கள்
மானங்காத்த மருது பாண்டியர்
மருதிருவர்
காற்றிலே மிதந்தவை (அச்சில்)
சிலப்பதிகார விருந்து (,,)
கவிஞர் தரும் காட்சி (,,)

விலை ரூ. 1—8—0

சாது அச்சுக்கூடம், இராயப்பேட்டை, சென்னை—14

முன்னுரை

'பின் நாட்களில் கவர்னர் ஜெனரல் வில்லியம் பெண்டிங்டாபு சென்னை செயிண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையின் காரியங்களை எல்லாம் கவனித்துவந்தான். அவன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்த அம்மாகாணத்தில்தான் ஓர் ஊரில் பேரழிவிற்கு உரிய செயல்கள் நடைபெற்றன. அச்செயல்கள் இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் பேரதிர்ச்சியை—நடுக்கத்தைத் தந்தன. அவை இரத்தம் தோய்ந்த எழுத்துக்களால் சரித்திர ஏடுகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.'[1]

'(வேலூர்ப்) புரட்சி விரைந்து பரவியிருக்கும். அச்சந்தர்ப்பத்தில் சுதந்தரப் போரில் கலந்துகொள்ளப் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் மனக்கொதிப்புடன் தயாராக இருந்தனர். ஆனால் ஒரு சிறு பிரிட்டிஷ் படையின் தலைவனாக இருந்த கில்ஸ்பீ என்ற ஒரு மனிதனின் தீரத்தால் இந்தியாவில் அப்போது பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம் காப்பாற்றப்பட்டது. பேரழிவிலிருந்து பிட்டிஷ் ஆட்சியை கில்ஸ்பீ பாதுகாத்தான் என்று நாம் சொல்லாமற் போனாலும் திகிலிற்கும் இரத்த வெள்ளத்திற்கும் அது இரையாவதினின்றுவது காப்பாற்றினான் என்றேனும் சொல்லத்தான்வேண்டும்'[2]

1. A later Governor - General, Lord William Bentinck administrated the affairs of Fort St. George. It was at a station under that presidency that those disastrous occurrences took place, which at the time excited no inconsiderble alarm both in India and at home, and which are recorded in characters of blood.

—The Mutiny of Vellore p. 4.

2. The revolt would have spread: there were known to be disaffected men, by many

வீரம் செறிந்த வேலூர்ப்புரட்சியைப் பற்றி அப்புரட்சி நடைபெற்ற பல்லாண்டுகட்குப் பின்னர் அதுகுறித்து வரலா றெழுத முனைந்த வெள்ளை வரலாற்றாசிரியர்களின் உள்ளத்தில் தோன்றிய எண்ணங்களே மேற்கண்ட வாசகங்கள். தமிழகத் தின் வட எல்லையில் நடைபெற்ற ஒரு புரட்சியைப் பற்றிக் கருதுந்தொறும் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் பிரதிநிதிக ளாகிய சரித்திர ஆசிரியர்கள் உள்ளம் எவ்வாறு கலங்கியது என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டும் திறம் படைத்தவை அன்றோ இம்மொழிகள் ?

ஆனால் எண்ணுந்தொறும் ஏகாதிபத்தியக் கொடுங் கோலர்கள் நடுக்கங் கொள்ளும்படி நடைபெற்ற இப்பெரும் புரட்சியை — தமிழினத்தின் தலைவாயிலில் நடைபெற்ற வீரப் புரட்சியைப் பற்றி இந்நாள் வரை நாம் யாதும் அறியோம். ஆனால் எட்டாண்டுகட்கு முன்வரை நம்மைக் கல்நெஞ்சத்தோடு அடக்கி ஆண்ட பறங்கியரோ அதிகம் அறிவர்.[3] ஆம். அடிமைப் பட்ட ஒரு நாடு தன் பெருமையைத் தான் அறிந்து போற்று வதும் கூட இயலாத செயல்போலும்! என்னே அடிமை வாழ் வின் கொடுமை! நிற்க.

சென்ற சில மாதங்களில் எனக்குக் கிடைத்த ஓய்வு நேரங்களில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பத்

---

thousand, ready to join any successful insurrc- tion, but there was at hand a Man (Col: Gillespie) at the head of a little knot of heroes, and the British Empire in India was saved from much bloodshed and dismay, if not from ruin. —Adventures of an Arcot Rupee - p. 271

3. இக்கூற்றின் உண்மை இந்நூலில் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பெற்றுள்ள ஆங்கில வரலாற்று நூல்களின் பட்டிய லால் புலனாகும்.

தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் தமிழகத்தின் தெற்கெல்லையில் நடைபெற்ற 'பாளையக்காரர் சுதந்தரப் போர்' பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புக்களைத் தொகுப்பதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தேன். அதுபோழ்து எதிர்பாராத வகையில் யான் கண்டெடுத்த சரித்திரப் புதையலே 'வேலூர்ப் புரட்சி'.

வேலூர்ப் புரட்சிபற்றிய விபரங்களை யான் படிக்கப் படிக்க என் உள்ளத்தில் பொங்கி எழுந்த உணர்ச்சிகள் பல. அவற்றுள் முக்கியமானது 'இத்தகைய பெருமை சான்ற வரலாற்றை விளக்கமாக அறிந்துகொள்ள இத்தனை நாளும் தமிழகம் முயலவில்லையே' என்ற வருத்தம்தான். என் மனத்தில் தோன்றிய அவ்வருத்தம் தமிழினம் அறிந்து பெருமை கொள்ளத்தக்க இச்சீரிய வரலாற்றைப் பாரி நிலையத்தார் அன்புடன் வெளியிடுவதன் மூலம் ஒருவாறு நீங்குகிறது. அவர்கள் ஆதரவுக்கு என் உளங்கெழுமிய நன்றி.

இந்திய விடுதலைக்காக நடைபெற்ற முதல் சுதந்தரப் போர் என்று இந்நாள்வரை பெரும்பாலான வரலாற்று ஆசிரியர்களால் தவறாகக் கருதப்பட்டுவரும் சிப்பாய்ப் புரட்சி நடைபெறுவதற்கு ஐம்பது ஆண்டுகட்கு முன்பே தமிழகத்தின் வட எல்லையில் நடைபெற்ற முதல் இந்திய ராணுவப் புரட்சியின் ஆராய்ச்சியாக அமைந்துள்ள இவ்வரலாற்று நூல் தமிழ் மக்கட்கு மிக்க மகிழ்வூட்டுமென்று நம்புகிறேன்.

இந்நூலின் கையெழுத்துப்படியைப் பார்த்துத் தக்க திருத்தங்கள் செய்துதவிய சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர் உயர்திரு. வித்துவான். பு. ரா. புருஷோத்தம நாயுடு அவர்கட்கு என் நன்றி நிறைந்த வணக்கங்கள் உரியன.

வாழ்க சுதந்தரம்! வெல்க தமிழினம்!

சென்னை.
மன்மத - தை - கஎ

ந. சஞ்சீவி.

மேற்கோள்

தமிழ்

1. இராசமாணிக்கம். மா. —சேக்கிழார்
2. சாமிநாத ஐயர், உ. வே. (பதிப்பித்தவர்) —பத்துப்பாட்டு
3. ,, ,, —புறநானூறு
4. செந்தமிழ்ச் செல்வி. —சிலம்பு – 19
5. சேதுப்பிள்ளை, ரா. பி. —ஊரும் பேரும்
6. துரைசாமிப் பிள்ளை. (பதிப்பித்தவர்) —புறநானூறு
7. வீரசாவர்க்கர். —எரிமலை

ஆங்கிலம்

1. Cox. A. F. —North Arcot District Manual.
2. Furnel. S. S.—Mutiny of Vellore
3. Kirly Charles. F.—Adventures of an Arcot Rupee
4. Vibart. H. M. —Military History of the Madras Engineers Vol. I.
5. Wilson. W. J. —History of The Madras Army Vol. III.
6. Manual of Madras Information Vol. III.

உள்ளுறை

		பக்கம்
1.	பழைய வரலாறு	... 1
2.	புதிய விழிப்பு	... 11
3.	வேலூரின் விழுப்புகழ்	... 20
4.	நாமார்க்கும் குடியல்லோம்! நரகத்தில் இடர்ப்படோம்!	... 36
5.	நமனை அஞ்சோம்! நல்லுயிரை ஈவோம்!	... 59
6.	பலி பீடத்தில்	... 79
7.	புரட்சியின் எதிரொலி	... 85
8.	நன்றி மறவோம்	... 103
9.	பிற்சேர்க்கை எண் I	... 109
10.	,, எண் II	... 111
11.	,, எண் III	... 112
12.	படம்—வேலூர்க் கோட்டை	

‘1806-ம் ஆண்டு மூண்ட வேலூர் சிப்பாய்களின் புரட்சியும் சுதந்திர தாகத்தையே மூல காரணமாகக் கொண்டதாகும். பின்னர் ஏற்பட்ட முதலாவது சுதந்திர யுத்தத்திற்கு அது ஒரு ஒத்திகை’—வீர சாவர்க்கர்

இன்பத் தமிழகத்தின் வடஎல்லை மீட்சிக்காக

அயராமல் பாடுபட்டு

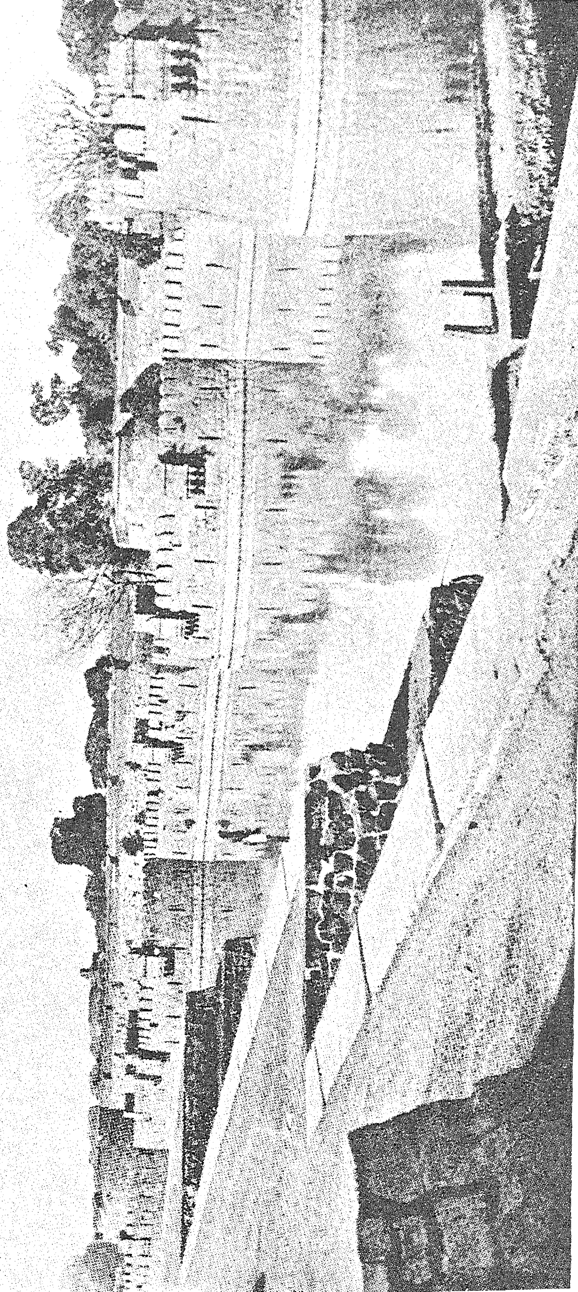
உயிர்துறந்த உத்தமர்

திரு. மங்கலங் கிழார்

அவர்கள் அன்பின்

நினைவாக

வேலூர்ப் புரட்சி

1. பழைய வரலாறு

'அரசன் இல்லாத அரண்மனை; மூர்த்தி இல்லாத கோவில் ; அதிகாரமில்லாத போலீஸ்' இருக்குமிட மொன்று தமிழகத்தில் உண்டு என்றால் வியப்பாக இருக் கின்றதல்லவா ? ஆம். அந்த ஊர்தான் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள வேலூராகும்.

வேலூரின் வரலாறு பழைமை சான்றது; பெருமை மிக்கது. அரண் வலி சான்ற அவ்வழகிய திருநகரின் வரலாற்றில் தமிழகத்தின் வரலாறே ஒருவாறு காட்சி அளிக்கின்றது என்றால் அது உண்மைக்கு மாறாகாது. பசும்புல்லின் நுனியில் நிற்கும் பனிநீர்த் திவலையில் மாமலையின் காட்சியும் ஒளிர்வதுபோல் வேலூரின் வரலாற்றில் தமிழ் நாட்டின் வரலாறே காட்சி தருகின்றது.

'தொண்டைநாடு சான்றோருடைத்து' என்று பாடினாள் அறிவிற் சிறந்த ஔவை. அவள் நல்வாக்கால்

அழியாப் புகழ்பெற்று விளங்கும் தொண்டைநாட்டின் வரலாறு தொன்மைச் சிறப்பு மிக்கது. இற்றை நாளில் செங்கற்பட்டு, வட ஆர்க்காடு, சித்தூர் எனப்படும் மாவட்டங்களையும் தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதியையும் தன்னகத்தே கொண்டு திகழ்ந்த புகழ் மலிந்த நாடே தொண்டைநாடு. அந்நாட்டில் நால்வகை நிலங்களின் ஐந்திணை வளங்களும் செறிந்து விளங்கும். இயற்கை அன்னையின் கருணை பாலாறாய்ப் பாய்ந்து மக்களை ஊட்டி வளர்க்கும். தொண்டைநாட்டின் மணி முடியாய்த் திகழும் வேங்கடமலையே தமிழ்நாட்டின் வட எல்லை. கடவுள் அன்பில் தலைசிறந்து விளங்கி நாளாறில் கண் இடந்து அப்பவல்ல பண்பு படைத்த கண்ணப்பனைக் கண்ட காளத்திமலை விளங்குவதும் இத் தொண்டைநாட்டில்தான். அருணகிரியார் திருப்பாடல்களால் அழியாப் பெருமைபெற்று விளங்கும் திருத் தணிகைமலை விளங்குவதும் இம்மண்டலத்தில்தான். சுருங்கச் சொன்னல் மலைவளமும் காட்டுவளமும் நிறைந்து காட்சி அளிக்கும் தகைமை சான்றது தொண்டைநன்னாடு.[1] இத்தகைய இயற்கைப் பெருவளம்

1. ஆர்க்காடு என்ற பெயர் அமைவதற்கு இருவகைக் காரணங்கள் கூறுவர் ஆராய்ச்சியாளர் :

(i) ‘ஆர் என்பது ஆத்தி மரத்தைக் குறிக்கும்...அந் நாளில் ஆத்திமரம் நிறைந்திருந்த நிலப்பகுதி ஆர்க்காடு என்று பெயர் பெற்றது. இக்காலத்தில் ஆர்க்காடு ஒரு நாட்டுக்கும் நகருக்கும் பெயராக வழங்குகின்றது’

* * *

செறிந்த இப்பகுதியை அணிசெய்யும் பேரூர்களுள் எல்லாம் பல்லாற்றானும் தலைசிறந்து விளங்குவது வேலூரே ஆகும்.

‘இதனை ஆற்காடு என்று கொண்டு, ஆறு காடு அங்கிருந்தனவென்று புராணம் கூறும்; வடமொழியில் ஷடாரண்யம் என்பர்’. —ஊரும் பேரும் - பக்கம் - 7, 42.

(ii) The name Arcot, now applied to the town in which the Nabobs of the Carnatic held their court, seems originally to have referred to a large tract of country lying on either side of the Palar river. Here six rishis, or religious ascetics, are fabled to have lived a life of penance in as many jungle tracts or wildernesses, called in Sanskrit the Shadaranya, or six forests. The Tamil equivalent was aru-kadu, whence came the name Arcot. There is hardly a considerable stream or village without its legend of the doings of some holy rishi in its neighbourhood, of the wanderings of the five Pandavas, and less commonly of Rama and Lakshman in search of the captive Sita; but the same stories are told with variations in places widely distant from one another, and it is evident that the legends have by pious frauds been adopted from elsewhere and incorporated in the local histories to add romance and importance to the vicinity. Early legend

தொண்டைநாட்டை ஆதியில் கைப்பற்றி ஆண்டவர்கள் குறும்பர்கள் எனப்படுவர். அக்குறும்பர்களே தொண்டை மண்டலத்தை இருபத்துநான்கு கோட்டங்களாக வகுத்துக் கொண்டனராம். பிற்காலத்தில் ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்தி என்பவன் குறும்பரை வென்றான்; குடிபுரந்து ஓம்பினன். அன்று முதலே 'தொண்டை நாடு' என்ற பெயர் நிலைக்கலாயிற்று என்ற செவிவழிச் செய்தியை வரலாற்று நூல்களில் பார்க்கக்

---

recognises the fact that the whole of the country now comprising the district was a wild impenetrable jungle, inhabited by demons and rakshasas, whom the gods expelled. Athondai, after conquering the Kurumbas, perceiving that the forests had been the residence of holy men, is said to have built many temples at Conjeevaram and elsewhere. Gradually much of the jungle was cleared, and the soil brought under cultivation. Ptolemy*** probablyrefer red to this neighbourhood, and from this we may infer that it was of importance in his day. Eventually the name appears to have been transferred from the tract to the town, which became the capital of the Carnatic Subah.

—North Arcot District Manual. Vol. I p. 2

இவ்விரு காரணங்களுமே தொண்டை நாட்டின் இயற்கை வளம் பற்றி நாம் அறிந்து கொள்ள ஒருவாறு உதவுகின்றன.

காணலாம். ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்திக்குப்பின் தொண்டைநாடு கரிகாலன் ஆட்சியிலும், இளந்திரையன் ஆட்சியிலும் ஏற்றமுற்றது என்ற வாய்மையைச் சங்க இலக்கியங்களாலும் சரித்திர நூல்களாலும் நாம் அறியலாம். மணிமேகலை காலத்தில் தொண்டைநாட்டில் செங்கோல் செலுத்தியவன் இளந்திரையனாவன். அவனுக்குப்பின் சோழர் ஆட்சியில் செழித்திருந்த தொண்டைநாடு பல்லவராட்சிக்குட்பட்டது. கல்வியில் கரையிலாத காஞ்சிமா நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட பல்லவ மன்னர்களின் அறிவாலும் ஆற்றலாலும் தொண்டைநாடு கண்ட சீரும் சிறப்பும் பலவாகும். பல்லவர் காலத்திற்குப்பின் பிற்காலச் சோழர்கள் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் தொண்டைநாட்டைக் கைப்பற்றி நானூறு ஆண்டுகட்குமேல் ஆட்சிபுரிந்தனர்.

பிற்காலச் சோழர்களுக்குப்பின் தொண்டைநாடு யாதவர்கள் கையில் சில காலமும் விஜயநகரப் பேரரசர்கள் ஆட்சியில் பல காலமும் வாழ்வு பெற்றது. இக்காலத்திற்குப்பின் முகம்மதிய ஆட்சியில் பிணிப்புண்ட தொண்டைநாட்டின் ஒளி தமிழகத்தின் ஏனைய பகுதிகளைப்போலவே மங்கலாயிற்று. இடையிடையே மராத்தியர்களுடைய படையெடுப்பிற்கும் இரையாகிய தொண்டைநாடு ஆர்க்காட்டு நவாபுகளின் ஆட்சியில் சிக்கியது. நாட்டின் மானத்தை ஆடிக் காற்றில் பட்டம் விடும் சிறுவர்களைப்போல் பறக்கவிடுவதில் சற்றும் பின் வாங்காத நவாபுகளின் போக்கை நாம் நன்கறிவோம். ஆர்க்காட்டு நவாபுகளோடு பங்கு போட்டுக்கொண்டு

தேசத்தின் வாழ்வையும் வளத்தையும் நாசமாக்கிக்கொண் டிருந்தனர் பேராசை பிடித்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக் கொள்ளைக் கூட்டத்தினர். ஆர்க்காட்டு நவாபுகளின் செயலற்ற தன்மையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு நாள டைவில் நாடு முழுவதையும் அடக்கி ஆளும் கொடுங் கோலர்களாகவும் அவர்கள் மாறினார்கள். வயிறு வளர்க்க வந்த வெள்ளை வணிகக் கூட்டம் சுகபோகத்துடன் வாழ வசதிகள் அனைத்தும் வலிந்து செய்து கொடுத்த முகம் மதலி 1795-ஆம் ஆண்டு இறந்தான். அவன் மகன் உமதுத்-உல்-உமாரா அரியணை ஏறினான். கர்நாடகத்தின் பலவேறு பகுதிகளையும் வெள்ளை வெறியர்கள் கைப் பற்றுவதற்குப் படையொடு சென்று பல்லாற்றானும் துணைபுரிவதில் பெரும்பயிற்சி யடைந்திருந்த உமதுத்-உல்-உமாரா அரியணையிலமர்ந்ததும் ஆங்கிலேயரைச் சற்றே முறைத்துப் பார்த்தான். ஆனால் சென்னைக் கோட்டையில் கொடி போட்டுக் கும்மாளம் அடித்துக் கொண்டிருந்த வெள்ளை நரிகள் உமதுத்-உல்-உமாராவின் முறைப்பைக் கண்டு முணுமுணுக்கக்கூட இல்லை. புன்முறுவலே பூத்தன. ஆர்க்காட்டு நவாபுவின் கழுத்தை இறுக்கவல்ல கயிறு தங்கள் கையிலேயே இருக்கின்றது என்பதை அந்நாடோடிகள் நன்றாக அறிந்திருந்தனர். மேலும் உமதுத்-உல்-உமாரா 1792-ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட ஆர்க்காட்டு நவாப் - ஆங்கிலேயர் உடன்படிக் கையை மீறி கர்நாடகத்தின் வருமானத்தைக் கண்ட பேர்களுக்கெல்லாம் உரிமையாக்கி இருந்தான். இதன் விளைவாக நாட்டிலே விளைந்த குழப்பங்களும் அடிபிடி

சண்டைகளும் மக்கள்பால் ஏற்பட்ட மனக்கசப்பும் அளவிறந்தனவாகும். உள்நாட்டு அரசர்கள் ஒருவரோ டொருவர் மோதி மண்டையை உடைத்துக் கொள் வதற்கு மட்டும் தன் படைவலியைத் தாராளமாகத் தந்துதவிய வெள்ளை ஏகாதிபத்திய வர்க்கம் இந்த உள் நாட்டுச் சீரழிவைப்போக்க ஒரு சிறிதும் கவலைகொள்ள வில்லை. அதற்கு நேர் மாருக ' இத்தனைக்கும் காரணம் ஆர்க்காட்டு நவாபுவின் ஆற்றலின்மையே. எனவே நாட்டில் அமைதி நிலவ நவாபுவின் அதிகாரத்தைப் பூரண மாகப் பறிமுதல் செய்யவேண்டும்' என்று குரல் எழுப் பிப் போர்க்கோலம் பூண்டனர் வெள்ளைத் தளபதிகள். உமதுத்-உல்-உமாராவுக்கு ஆசை காட்டியும் அச்சமூட்டி யும் தங்கள் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற எவ்வளவோ முயற்சிகளைச் செய்தனர் வெள்ளையர். ஆனல் அரியணையி லமர்ந்தபின் உமதுத்-உல்-உமாராவின் போக்கே மாறி விட்டது. எதற்கெடுத்தாலும் 'முடியாது' என்று நிமிர்ந்து பேசினன் ஆர்க்காட்டு நவாபு. பார்த்தனர் வெள்ளையர். உமதுத்-உல்-உமாராவை வழிக்குக்கொண்டு வருவது அல்லது அரியணையிலிருந்து வீழ்த்துவது என்ற முடிவிற்கு வந்தது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம். ஆம். முற்பகல் இன்ன செய்யின் பிற்பகல் தானே விளையும் என்பது பொய்யா மொழியன்ருே? தமிழ் நாட்டில் சுதந்தர ஆட்சி நடத்திய எத்தனை உள்நாட்டு அரசுகளை அழித்து ஒழித்துக் கட்டுவதில் ஆர்க்காட்டு நவாபுவான முகம்மதலியும் அவன் மகனுகிய இந்த உமதுத்-உல்-உமா ராவும் இரவு பகலாய்ப் பாடுபட்டனர்? மற்றவர்களுக்கு

அப்பனும் பிள்ளையும் செய்த தீங்குகளத்தனையும் ஒன்று திரண்டு திரும்பிவந்து தாக்கும் காலம் ஆர்க்காட்டு அரண்மனைக்கு நெருங்கிவிட்டது. காலம் பார்த்துக் காத் திருக்கும் கொக்குபோல் தக்க தருணத்தை எதிர் நோக்கி இருந்தது கும்பினி அரசாங்கம். சீரங்கப்பட் டணம் வீழ்ந்தது. திப்பு இறந்தான். மைசூர் அரண் மனையிலிருந்த ஆவணங்கள் அலசி ஆராயப்பட்டன. அதன் விளைவாக உமதுத்-உல்-உமாராவுக்கும் திப்பு வுக்கும் இடையே கள்ள நட்பு இருந்ததென்று ஊகிக்கப்பட்டது. இந்த ஊகத்தைப் பற்றிய கருத்து வேறுபாடுகள் பல இருந்தன. ஆயினும் கும்பினி அரசாங்கம் அதைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைகொள்ள வில்லை. நல்ல நாயைக் கொல்லுவதானாலும் அதற்கு வெறி பிடித்ததெனப் பழி சுமத்திக் கொன்றால் தவ றில்லை என்று கருதும் 'அறவோர்கள்' அல்லவா கும்பினி ஆட்சியாளர்கள்? எனவே திப்புவுக்கும் உமதுத்-உல்-உமாராவுக்குமிடையே கள்ள நட்பு என்ற காரணத்தை எண்டிசையும் எதிரொலிக்கப் பறையறைந்து தங்கள் கனவை நனவாக்க முற்பட்டனர் கும்பினித் தளபதிகள். நம்பிக்கைத் துரோகி உமதுத்-உல்-உமாரா என்ற பழியை எங்கும் பரப்பினர். கம்பெனிக்குத் துரோகம் இழைத்ததால் உமதுத்-உல்-உமாராவிடம் எஞ்சியிருந்த அதிகாரங்கள் அத்தனையும் பறிமுதல் செய்யவேண்டும் என்று முழங்கினர். இங்ஙிலையில் நோய்வாய்ப்பட்ட உமதுத்-உல்-உமாரா மரணப் படுக்கையில் வீழ்ந்தான். தனக்குப் பின் சிங்காதனம் ஏறத் தன் மகன் அலி-

உசேன் என்பவனை நியமித்தான். இதை அறிந்த கும்பினி அரசாங்கம் அலி உசேனிடம் நய உரைகள் பேசின. கர்நாடகம் முழுவதையும் ஆட்சி செலுத்தும் அதிகாரத்தைத் தங்களிடம் ஒப்படைத்தால் அன்றி அவன் அரசுரிமை ஏற்பதைத் தங்களால் அங்கீகரிக்க முடியாது என்று வெள்ளை அரசாங்கம் மிரட்டியது. கும்பினியின் நயஉரைகட்கும் பயமொழிகட்கும் இணங்க மறுத்தான் அலி உசேன். உடனே கும்பினி அரசாங்கம் வேறொரு ஆர்க்காட்டுப் பொம்மையின்மீது கவனம் செலுத்தியது. அது சமயம் காலஞ்சென்ற ஆர்க்காட்டு நவாபின் உறவினனை அஜீம்-உல்-உமாரா 'அரசுரிமை எனக்கே' என்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்யத் தொடங்கினன். திரை மறைவில் கும்பினி அரசாங்கத்திடம் கர்நாடகத்தின் அதிகாரம் முழுவதையும் ஒப்படைத்து விடுவதாக வாக்குறுதி செய்தான். 'அமர அரியணை கிடைத்தால் போதும், நாட்டின் ஆட்சி உங்களுக்கே' என்று பேசினன் தன்மானமற்ற அந்த அஜீம்-உல்-உமாரா. 1801-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 31-ம் தேதி இந்த மனிதப் பதருக்கும் கும்பினி அரசாங்கத்திற்குமிடையே ஒப்பந்தமொன்று எழுந்தது. ஆம். அறிஞர் கால்டுவெல் கூறுவதுபோல வாள்முனையால், வாய்வாதங்களால் சாதிக்க முடியாத காரியத்தை வாளினும் வல்லமை பொருந்திய தங்கள் பேனு முனையால் சாதித்துக் கொண்டனர்.[2]

2. At length after the discovery on the capture of Seringapatam, that a treasonable correspondence had been carried on by the

அதன் விளைவாகக் கர்நாடகம் நாடோடிகளின் உரிமை யாயிற்று. தமிழக வருமானத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்கு ஆர்க்காட்டு நவாபின் அலங்காரத்திற்கு என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. ‘அந்தோ! பழம்பெருந் தமிழகமே! இமயத்தின் சாரலிலும் குமரி முனையிலும் உன் புகழ் எதிரொலித்த காலம் போய், மேலைக் கடலலைகளும் கீழைக்கடலலைகளும் உன் விஞ்சுபுகழை விளம்பியகாலம் போய் நீ இப்படியா பரதேசிகளுக்கு அடிமைப்பட வேண்டும்?’’ என்று நூலோரும் மேலோரும் நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் புழுங்கும் காலம் தமிழகத்திற்கு நேர்ந்தது. நல்லோர் நெஞ்சம் புழுங்கினால் நாட்டில் அமைதி நிலவுமோ?

---

two late Nawabs, Mohamed Ali and his son, with Tippu Sultan, the British Government determined to assume the entire possession and Government of the Carnatic, making a provision for the family of the Nawab. This was carried into effect by a treaty entered into with the grandson of Mahomed Ali on the 31st July 1801. On that happy day results were acheived by a single stroke of a pen which fiftyseven years of war & twenty years of negotiation had failed to effect.

—Caldwell's, History of Tinnevelly pp. 169–70.

2. புதிய விழிப்பு

இன்றைய வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் ஆரம்ப நாட்களில் சித்தூர் மாவட்டமும் சேர்ந்தே இருந்தது.[3] வட ஆர்க்காடு மாவட்டம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் உருவான வரலாற்றை 'வட ஆர்க்காடு மானுவல்' தெளிவாக விளக்குகிறது. அதன்படி சந்திரகிரி, சித்தூர், பழமனேரி, வாலாஜா, குடியாத்தம், வேலூர், போளூர்,

---

3. (i) The northern division of Arcot was so called in consequence of its originally comprising only that portion of the Subah of Arcot lying north of the Palar river, which was, in 1801, ceded to the company with the rest of the Carnatic. The portion of the Subah south of the Palar formed at first the southern division of Arcot. There have been repeated alterations in the composition of the district. After the cession there were added to the northern division the Zemindaris of Kalahasti, Karvetnagar, Venkatagiri, Saidapur, and Kangundi, with the Krishnagiri division of the Baramahal, and the district of Hosur above the ghats. In 1808, Venkatagiri, Saidapur and part of Kalahasti were transferred to Nellore, and the Hosur and Krishnagiri divisions, except the Kangundi Zemindari and the present Palmaner taluk, were incorporated with Salem; while at the same time the five

வந்தவாசி, ஆர்க்காடு முதலிய தாலுக்காக்கள் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் அடங்கிக்கிடந்தன. பழைய வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தின் வடஎல்லை வேங்கடமே. 1911-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் முதல் தேதிதான் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தை நிர்வாக வசதிகள் என்ற காரணம் காட்டிப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் கூறுபோட்டது. அதன்

taluks immediately south of the Palar were, with the Arni jagir, separated from the southern and added to the northern division of Arcot. The taluk of Satyaved and the Pulicat division were also received from Chingleput. The district was then divided into the taluks of Chittoor, Tirupati, Cuddapanattam, Satghur, Tiruvalam, Kaveripak, Sholinghur, Arcot, Vellore, Tiruvattur, Polur, Wandiwash and Satyaved, the Chittoor palaiyams, with those of Mamandur, Krishnapuram and Karakambadi, the jagirs of Arni, Avalkonda and Desur, and the Zamindaris of Kalahasti, Karvetnagar and Kangundi.

—North Arcot district Manual—Vol. I pp. 2 & 3.

(ii) In this year, 1808, the new distribution of the charges of collectors was made, the object being to make the revenue and judicial jurisdictions in the country conformable. It was therefore arranged that, at the close of

பயனாக உருவாகியதே இன்றைய சித்தூர் மாவட்டம். பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் தமிழகத்திற்குச் செய்த அநீதிகளுள் இதுவும் ஒன்று. இந்த அநீதியின் விளைவைத் தான் இந்தியா விடுதலை பெற்று எட்டாண்டுகளுக்கு மேலாகியும் இன்றும் நாம் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். வட ஆர்க்காடு மாவட்டம் அன்று உண்டாக்கப்படாமல் இருந்திருந்தால் தமிழகத்தின் எல்லையாகிய திருப்பதிக்காக அண்டை நாட்டு ஆந்திரரோடு நாம் போராடவேண்டிய அவசியம் நேர்ந்திருக்காது என்பது

---

the fasli, the Venkatagiri and Saidapur Zemindaris, hitherto under Mr. Graeme's charge, should be transferred to the collector of Nellore, while the Krishnagiri Division of the Baramahal was made over to the collector of Salem. Instead of these the Northern Division of Arcot received the Satyaved taluk from the Chingleput District, and those taluks south of the Palar, hitherto included in the southern Division of Arcot, which had recently been transferred from the late Court at Arni to that of Chittoor. There were Tiruvattur, Polur, Arcot, Vellore, and the Arni jagir. As the southern taluks form an important portion of this district, as at present constituted, a brief account of their administration up to the date of their transfer may not be out of place.

—North Arcot District Manual, Vol. I, page 125.

திண்ணம். இவ்வாறு வேங்கடத்தை வட எல்லையாய், போளூரைத் தெற்கெல்லையாய், மைசூரை மேற்கெல்லையாய், பழவேற்காடு ஏரியை கிழக்கெல்லையாய்க் கொண்டிருந்த வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் எண்ணற்ற பாளையக்காரர்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். விஜயநகரப் பேரரசர் காலத்தில் இப் பாளையக்காரர்களின் பரம்பரை தோன்றியது. அந்நாள் தொட்டு சிற்சில சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர பெரும்பாலும் குறுநில மன்னர்களாய் ஆட்சி செலுத்தி வந்த இப் பாளையக்காரர்கள் முகம்மதியர் ஆட்சிக் காலத்தில் தங்கள் முழு அதிகாரத்தையும் நாட்டு மக்களிடத்திலே காட்டத் தொடங்கினர். எவருக்கும் கைகட்டிக் கப்பம் செலுத்த மறுத்தனர். இப்படித் தனி அரசு நடத்திவந்த இப் பாளையக்காரர்களின் சுதந்திர உணர்ச்சி காலப்போக்கை ஒட்டி நாளுக்குநாள் வளர்ந்து வலுப்பெறலாயிற்று. ஆர்க்காட்டு நவாபுவின் காலத்தில் இவர்களுடைய விடுதலை வேட்கை எல்லைமீறிச் சென்றிருந்தது. இந்நிலையில்தான் கர்நாடகம் முழுவதையும் ஆர்க்காட்டு நவாபுவிடமிருந்து கைப்பற்றிய ஆங்கில அரசாங்கம் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த பாளையக்காரர் அனைவரையும் கைகட்டிக் கப்பம் செலுத்தக் கட்டளையிட்டது. சுதந்தர உணர்ச்சி மேலிட்ட வட ஆர்க்காடு மாவட்டப் பாளையக்காரர்கள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்குக் கப்பம் செலுத்த மறுத்தனர் ; விடுதலை முரசு கொட்டினர். ஆத்திரம் கொண்டது கும்பினி அரசாங்கம். வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தின் முதல்

கலெக்டராகிய ஸ்ட்ரேட்டன் (Mr. Stratton) துணை கொண்டு பாளையக்காரர்களை நொறுக்கி எறியத் திட்டம் தீட்டியது. வட ஆர்க்காடு பாளையக்காரர்களோ கலங்காது போர்க்களம் புகத் துணிந்தனர். பத்துக்கு மேற்பட்ட பாளையக்காரர்கள் சுதந்தரப் போரில் கலந்து கொள்ளத் தோள் கொட்டினர். ஆம், தமிழகத்தின் வட எல்லையில் ஒரு பாஞ்சாலங்குறிச்சியையும் சிவகங்கையையும் உண்டுபண்ண அவர்கள் உள்ளம் துடித்தது. வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலும் கட்டபொம்மன்களும் ஊமைத்துரைகளும் மருது பாண்டியர்களும் தோன்றுவார்களோ என்று எண்ணி மனம் கலங்கியது கும்பினி அரசாங்கம். ‘கூடிய வரையிலும் கொஞ்சிக் குலாவிக் காரியத்தைச் சாதிப்போம்; முடியாவிட்டால் கொலைவாளை எடுப்போம்; பீரங்கிகளைப் பயன்படுத்துவோம்’ என்று முடிவு செய்தது வெள்ளை முதலாளி வர்க்கம். எவ்வழியாலும் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்துப் பாளையக்காரர்கள் இதயத்தில் பொங்கி எழுந்த சுதந்தரத் தீயை அவிக்க முடியாது என்று கண்டவுடன் ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்தியம் கர்னல் டார்லேயின் தலைமையில் 1804-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் ஆறும் தேதி ஒரு பெரும்படையைச் சித்தூருக்கு அனுப்பியது. அப்படை சித்தூருக்குள் ஜூலை மாதம் 17-ஆம் தேதி புகுந்தது. காக்பர்ன் என்ற ஒரு அதிகாரியை மாவட்டத்தின் நிர்வாகம் முழுவதையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டும் அனுப்பி வைத்தது வெள்ளை ஏகாதிபத்தியம். ஸ்ட்ரேட்டன், காக்பர்ன், டார்லி (Mr.

Stratton, Mr. Cockburn, Lieut-col. Dorley) இந்த மூவர் மூளையும் தமிழகத்தின் வட எல்லையில் எழுந்த சுதந்தரக் கிளர்ச்சியை ஒடுக்குவதில் தீவிரமாக வேலை செய்ய ஆரம்பித்தன. 'பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு அடிபணிய மாட்டோம்' என்று போர்க்கோலம் பூண்டிருந்த பாளையக்காரர்களுக்கெல்லாம் காக்பர்ன் கடிதம் எழுதினான். 'பணிந்து விடுங்கள்; இல்லையேல் வந்திருக்கும் பட்டாளம் உங்களைக் கொன்று குவிக்காது திரும்பாது' என்று மிரட்டினான். முகாமிலிருந்து கொண்டு பாளையக்காரர்களின் முகத்தைப் பார்க்கத் துடியாய்த் துடித்துக்கொண்டிருந்த காக்பர்னின் ஆசையெல்லாம் மண்ணாயிற்று. வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தைச்சார்ந்த பாளையக்காரர் எவரும் வெள்ளை அதிகாரி இருக்கும் திக்கைக்கூடத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. தங்களுக்குப் பதிலாக தங்கள் வழக்கறிஞர்களை மட்டும் அவர்கள் அனுப்பி வைத்திருந்தனர். தன்னைப் பார்க்கவந்த வழக்கறிஞர்களைப் பார்த்து 'எங்கே உங்கள் ராஜாக்கள்' என்று உறுமினான் காக்பர்ன். ஒரு வழக்கறிஞர், 'எங்கள் தலைவர் இன்று உண்ணாவிரதம் இருக்கின்றார்; விரத நாள் ஆதலால் வெளியே வரமாட்டார்' என்றார். இன்னொருவர் 'எங்கள் அரசர் இன்றுதான் விளக்கெண்ணெய் குடித்திருக்கிறார்; அவர் விரும்பினாலும் வந்து பார்ப்பது முடியாத காரியம்' என்றார். மற்றொருவர் 'நெடுநாளைக்குப் பின் இன்றுதான் எங்கள் ராஜா காட்டுக்கு வேட்டையாடப் புறப்பட்டிருக்கின்றார்' என்றார். வக்கீல்களின் பதிலைக்கேட்ட காக்பர்ன் வயிறு

எரிந்தது ; கண்கள் சிவந்தன ; நெஞ்சம் குமுறியது. 'சரி சரி தமிழகத்தின் தெற்கெல்லையில் மாண்டு மடிந்த மாவீரர்கள் மீண்டும் இங்கே நம்மைப் பலிகொள்ள வந்துவிட்டார்கள் போலும்' என்று கருதிப் பதறினன்.

காக்பர்னின் அழைப்பை ஏற்க மறுத்த வட ஆர்க்காடு மாவட்டப் பாளையக்காரர்கள் போருக்கான ஏற்பாடுகள் எல்லாவற்றையும் மின்னல் வேகத்தில் செய்து முடித்தனர். அவர்கள் ஆயுதபலம் ஆங்கிலேயர்களின் படைவலிமையை நோக்கக் குறைவுதான். ஆனால் தென் பாண்டிச் சீமையைப் போலவே வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலும் அம்பு புகமுடியாத அடர்ந்த காடுகளும் எளிதில் எவராலும் ஏறி உச்சியைக் காணமுடியாத உயர்ந்த மலைகளும் பல பல உண்டு. இயற்கையாக அமைந்த இவ் அரண்களை எல்லாம் பயன்படுத்திக்கொண்டு வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்துப் பாளையக்காரர்கள் சுதந்தரப் போரில் குதித்தனர். பாளையக்காரர்களை அடக்க இரு முறை பறங்கிப் பட்டாளம் படையெடுத்தது. மைசூரிலிருந்தும்கூட படைகள் வரவழைக்கப்பட்டன. காடுகளிலும் மலைச்சாரல்களிலும் கோட்டைகளிலும் மறைந்து மறைந்து எட்டு மாதங்கள் விட்டு விட்டுப் போராடினார்கள் விடுதலை வீரர்கள். ஆனால் ஒழுங்கான ராணுவப் பயிற்சி பெறாத பாளையக்காரர்களின் வீரர்களால் நாலாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட காலாட்படைகளையும் குதிரைப் படைகளையும் கொண்ட ஏகாதிபத்திய சேனையை முறியடிக்க முடியாமற் போயிற்று. தனி மனிதர்கள் எவ்வளவுதான் வீர உணர்ச்சி படைத்தவர்

களாயிருந்தாலும் பயிற்சி இல்லாத ராணுவத்தைக் கொண்டு பலம்பொருந்திய மாற்ருர் படையை எதிர்த்து வெற்றி கொள்வது எங்ஙனம்? எனவே போராட்டத்தின் முடிவு பாளையக்காரர்களின் வீழ்ச்சியாகவே அமைந்தது. படைவன்மை மிக்க பாண்டி நாட்டுப் பாளையக்காரர்களாலேயே வெள்ளையரை வெற்றி காண்பது அரிதாக இருந்தது எனில் சிறு சிறு படைகளையே வைத்திருந்த வடஆர்க்காடு குறுநிலத் தலைவர்களால் கொள்ளை அடிக்க வந்த கும்பினிப் படையைச் சிதறியோடச் செய்யமுடியாமற் போனதில் விந்தை ஒன்றுமில்லைதான். ஆனல் பேய்க்குணம் படைத்த வெள்ளை வெறியர்கள் பாளையக்காரர்களின் வீழ்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் செய்த அட்டூழியங்களை நினைக்கும்பொழுது நெஞ்சம் புண்ணுகும். பலம் பொருந்திய பாண்டி நாட்டில் செய்தது போலவே வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலும் விளங்கிய வன்மைமிக்க கோட்டைகளை எல்லாம் இடித்துத் தள்ளி மண்மேடாக்கினர். சுதந்தர வீரர்களைப் போராட்டக் காலத்தில் அணைத்துக் காப்பாற்றிய காடுகளை எல்லாம் அழித்து நாசமாக்கினர். வேல்பிடித்து வீரப்போர் புரிந்த தமிழர்களை எல்லாம் சுட்டுக் கொன்றனர். நாடாளும் உரிமை படைத்த குறுநில மன்னர்களை எல்லாம் விலங்கு பூண்டு வாழும் கைதிகளாக்கினர். தமிழகத்தின் தெற்கெல்லையில் செய்தது போலவே வட ஆர்க்காடு மாவட்டப் பாளையக்காரர் நடத்திய சின்னஞ்சிறு சுதந்தரப் போரில் வெள்ளையருக்கு நாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்த ஒன்றிரண்டு

துரோகிகளுக்கு ஊராளும் உரிமையைக் கொடுத்த தோடு பணமூட்டைகளையும் பரிசாக அளித்தனர். இவ் வாறு பல்வகையாலும் அல்லலுற்றும் அவமானமடைந் தும் மனங்கொதித்துக் கொண்டிருந்த வட ஆர்க்காடு மாவட்டத் தமிழர்கள் நயவஞ்சக வெள்ளை நரிகளைக் கொன்று குழியில்புதைக்க என்றேனும் ஒருநாள் வாய்க் காதா என்று ஏங்கிக் கிடந்தனர்.

1805-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 8-ஆம் தேதி சென்னையிலிருந்த கும்பினி அரசாங்கத்துக்கு வட ஆர்க் காடு மாவட்டக் கலெக்டர் ஒரு கடிதம் எழுதினான். 'ராணுவ பலத்தால் வட ஆர்க்காட்டை அடக்கிவிட் டோம்' என்று அதில் அவன் எக்காளமிட்டிருந்தான். ஆனால் அக்கடிதம் எழுதி ஓராண்டுதான் ஆயிற்று. அடுத்த ஆண்டு முடிவதற்குள் அவன் குலை நடுங்க—அவ னுக்குச் சோறிட்ட பரதேசிக்கூட்டம் பதைபதைக்கப்— பாரத நாடே நடுநடுங்கிப் போகும் வண்ணம் மாபெரும் நிகழ்ச்சி ஒன்று வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திலே நடந்தது. ஆம். இத்தனை நாளும் தமிழர்களாகிய நாம்கூட மறந்துபோய்விட்ட அப்பெருநிகழ்ச்சி—வீரப் புரட்சி— வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் எங்கே ஏன் எவ்வாறு நடந்தது என்பதுபற்றிய மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் செய்தி களை எல்லாம் இனி வரும் இயல்களில் விரிவாகப் பார்ப் போம்.

3. வேலூரின் விழுப்புகழ்

பண்டு தொண்டை நாட்டை ஆண்ட குறும்பர்கள் தங்கள் ஆட்சிக்குரிய பகுதியை இருபத்துநான்கு கோட்டங்களாகப் பிரித்து அரசோச்சினர் என்பர். அப்பிரிவினை அவர்களுக்குப்பின் தமிழகத்தின் வடபகுதியை ஆண்ட பல்லவர்களாலும் பிற்காலச் சோழர்களாலும் பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. புழல்கோட்டம், ஈக்காட்டுக் கோட்டம், மணவிற்கோட்டம், செங்காட்டுக் கோட்டம், பையூர்க் கோட்டம், எயில் கோட்டம், தாமல் கோட்டம், ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டம், களத்தூர்க்கோட்டம், செம்பூர்க்கோட்டம், ஆம்பூர்க் கோட்டம்,வெண்குன்றக் கோட்டம், பல்குன்றக் கோட்டம், இலங்காட்டுக் கோட்டம், கலியூர்க்கோட்டம், செங்கரைக் கோட்டம், படுவூர்க் கோட்டம், கடிகூர்க் கோட்டம், செந்திருக்கைக் கோட்டம், குன்ற வட்டான கோட்டம், வேங்கடக் கோட்டம், வேலூர்க் கோட்டம், சேத்தூர்க் கோட்டம், புலியூர்க் கோட்டம் என்பனவே அவ்விருபத்து நான்கு கோட்டங்களாகும்.4

சங்க காலத்துத் தமிழகத்தை அரசோச்சிய ஈரமும் வீரமும் ஒருசேரப் பொருந்திய வேந்தர்களுள் ஒருவன் ஓய்மா நாட்டு நல்லியக் கோடன். கடையெழு வள்ளல்களுக்குப்பின் அவர்கள் புகழை எல்லாம் தன் புகழாகக் கொண்டு வாழ்ந்த இம்மன்னனே பத்துப் பாட்டுள் மூன்றுவது பாட்டாகிய சிறுபாணாற்றுப்படை போற்றும் தலைவன். இவன் நாடு ஓய்மா நாடு என்பது இவன்

---

4. பார்க்க: சேக்கிழார்-டாக்டர். மா. இராசமாணிக்கம்: பக்: 7

பெயருக்கு முன் நின்று சிறப்பிக்கும் அடைமொழியால் விளங்குகின்றது. வலிமை பொருந்திய ஓவியர் குடியில் பிறந்தமையால் 'உறுபுலித் துப்பின் ஓவியர் பெருமகன்'[5] என்று புலவர் பாடும் புகழ் பெற்ற இப்பெருந்தகை ஆண்டநாடு தற்போது தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள திண்டிவனத்தைச் சூழ்ந்த நாடு என்பர்.[6] இந்நாடு

---

5. நன்மா விலங்கை மன்ன ருள்ளு
மறுவின்றி விளங்கிய வடுவில் வாய்வாள்
உறுபுலித் துப்பி னோவியர் பெருமகன்.
—சிறுபாணாற்றுப்படை, 120–122

6. (i) 'ஆவியரைப் போலவே ஓவியர் என்னும் வகுப்பாரும் இந்நாட்டில் இருந்தனர். சிறுபாணாற்றுப்படையின் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய நல்லியக்கோடன் என்னும் சிற்றரசன் அவ்வகுப்பைச் சேர்ந்தவன். அவன் ஆட்சிபுரிந்த நாடு ஓய்மா நாடு என்று சாசனங்களில் குறிக்கப்படுகின்றது. ஓவியர் பெருமானாகிய குறுநில மன்னனால் நெடுங்காலம் ஆளப்பட்ட நாடு ஓவியர்மான் நாடு என்று பெயர் பெற்றுப் பின்னர் ஓய்மா நாடென்று சிதைந்திருத்தல் கூடும். திண்டிவனம், கிடங்கில் வயிரபுரம் முதலிய ஊர்கள் அந்நாட்டைச் சேர்ந்தனவாகும்.'—ஊரும் பேரும், பக்கம் : 96.

(ii) 'ஓய்மான் என்பது ஓய்மா நாட்டையுடையவன் என்று பொருள் படும். திண்டிவனத்தைச் சார்ந்த நாடு முற்காலத்தில் ஓய்மா னாடென வழங்கிற்று. இதன்கண் மாவிலங்கை, வேலூர், எயிற்பட்டினம், கிடங்கில், ஆமூர் என்ற ஊர்கள் சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்றன. நல்லியக்கோடன் மாவிலங்கையில் இருந்து கொண்டு இந்நாட்டை யாட்சி புரிந்து வந்தான்.'

—புறநானூறு, ஔவை. சு. து. பதிப்பு, பக்கம் - 395

இன்றைய தென்ஆர்க்காடு மாவட்டத்தின் பெரும்பகுதியையும் வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதியையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கியது என்பது ஆராய்ச்சியால் புலனாகும் உண்மையாகும்.[7] புறநானூற்றிலும், சிறுபாணாற்றுப் படையிலும் பெரிதும் போற்றப்படும் நல்லியக் கோடனுடைய ஊர்களுள் பெருமை பொருந்தியனவாக ஐந்து ஊர்கள் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன. அவை கிடங்கில், மாவிலங்கை, எயிற்பட்டினம், வேலூர், ஆமூர் என்பனவாம். இவ்வைந்துள்ளும் அரண்வலி சான்ற கோட்டையாய்ப்—புலவர் பலரை ஈன்றெடுத்த அருமை சான்ற ஊராய்—சங்க காலத்தில் திகழ்ந்த கிடங்கில் இப்பொழுது திண்டிவனத்தருகே ஒரு சிதைந்த சிற்றூராய்க் காட்சி அளிக்கின்றது.[8] நல்லியக்கோடனின்

7. இன்று வடஆர்க்காட்டில் உள்ள வேலூர் ஆரம்பத்தில் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில்தான் இருந்தது என்பதை விளக்கும் அடிக்குறிப்பை முன் இயலில் காணலாம். அவ்வடிக் குறிப்பால் தெளிவாகும் செய்தி ஈண்டும் நினைவுகூரத்தக்கது.

8. (i) ‘இவனுடையதாகச் சொல்லப்பட்ட கிடங்கிலென்னும் ஊர் இப்பொழுது திண்டிவனத்தைச் சார்ந்துள்ளது; கிடங்காலெனவும் வழங்கும். திண்டிவனத்திலுள்ள திண்டீசுவரமென்னும் சிவபெருமான் திருக்கோயில் இக்கிடங்கிலிலிருந்ததாகச் சாசனங்களால் தெரியவருதலின் இப்பொழுது திண்டிவனமென்று வழங்கும் பெரிய ஊரும் அதனைச் சார்ந்த இடங்களும் சேர்ந்த பெரியதொரு நகரமாகக் கிடங்கில் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று தோற்றுகின்றது. இவ்வூர், காவிதிக்

தலைநகர் எனக் கருதப்படும் மாவிலங்கை புனல் நாட்டுக்கு வடக்குள்ள அருவாநாடு, அருவா வடதலைநாடு என்ற இரண்டும் சேர்ந்த இடமென்று கூறுவர்.[9] ஆழ்ந்த அகழியும் ஓங்கி உயர்ந்த மதிலும் கொண்டு விளங்கிய இம்மாவிலங்கை தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்

கீரங் கண்ணனார், காவிதிப் பெருங்கொற்றனார், குலபதி நக்கண்ணனாரென்னும் மூன்று நல்லிசைப் புலவர்களுக்குரிய இடமாகத் தெரிகின்றது. யாப்பருங்கல விருத்தியின் மேற்கோளாகிய, 'கிடங்கிற் கிடங்கில்' என்னும் வெண்பாவில் வந்துள்ள கிடங்கிலென்னுமூர் இதுவே. அதிற் சிதைந்த அகழியும் இடிந்த கோட்டையும் இன்றும் காணப்படுகின்றன.'

—பத்துப்பாட்டு, உ. வே. சா. பதிப்பு. பாடப்பட்டோர் வரலாறு, பக்கம் - lii.

(ii) 'அகழி சூழ்ந்த கோட்டையைக் கிடங்கில் என்றும் கூறுவதுண்டு. முன்னாளில் கிடங்கில் என்னும் பெயருடைய கோட்டையின் தலைவனாகவும், கொடை வள்ளலாகவும் விளங்கிய நல்லியக்கோடன் என்ற சிற்றரசனது பெருமையைச் சிறுபாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது. அவன் காலத்தில் அவ்வூர் கோட்டை மதில்களாலும், அகழிகளாலும் நன்றாக அரண் செய்யப்பட்டிருந்தது. இன்றும் அங்குக் காணப்படும் சிதைந்த சுவர்களும், தூர்ந்த கிடங்குகளும் அதன் பழம் பெருமையை அறிவிக்கின்றன. கிடங்கால் என்னும் பெயர்கொண்டு வழங்கும் அவ்வூருக்கு அண்மையில் திண்டிவனம் இப்பொழுது சிறந்து திகழ்கின்றது.'—ஊரும் பேரும், பக்கம் - 79.

9. பார்க்க: பத்துப்பாட்டு, டாக்டர் உ. வே. சா. பதிப்பு, பாடப்பட்டோர் வரலாறு, பக்கம், lii.

தலைநகர் எனக் கருதப்படும் மாவிலங்கை புனல் நாட்டுக்கு வடக்குள்ள அருவாநாடு, அருவா வடதலைநாடு என்ற இரண்டும் சேர்ந்த இடமென்று கூறுவர்.[9] ஆழ்ந்த அகழியும் ஓங்கி உயர்ந்த மதிலும் கொண்டு விளங்கிய இம்மாவிலங்கை தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்

கிராங் கண்ணனார், காவிதிப் பெருங்கொற்றனார், குலபதி நக்கண்ணனாரென்னும் மூன்று நல்லிசைப் புலவர்களுக்குரிய இடமாகத் தெரிகின்றது. யாப்பருங்கல விருத்தியின் மேற்கோளாகிய, 'கிடங்கிற் கிடங்கில்' என்னும் வெண்பாவில் வந்துள்ள கிடங்கிலென்னுமூர் இதுவே. அதிற் சிதைந்த அகழியும் இடிந்த கோட்டையும் இன்றும் காணப்படுகின்றன.'

—பத்துப்பாட்டு, உ. வே. சா. பதிப்பு. பாடப்பட்டோர் வரலாறு, பக்கம் - lii.

(ii) 'அகழி சூழ்ந்த கோட்டையைக் கிடங்கில் என்றும் கூறுவதுண்டு. முன்னாளில் கிடங்கில் என்னும் பெயருடைய கோட்டையின் தலைவனாகவும், கொடை வள்ளலாகவும் விளங்கிய நல்லியக்கோடன் என்ற சிற்றரசனது பெருமையைச் சிறுபாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது. அவன் காலத்தில் அவ்வூர் கோட்டை மதில்களாலும், அகழிகளாலும் நன்றாக அரண் செய்யப்பட்டிருந்தது. இன்றும் அங்குக் காணப்படும் சிதைந்த சுவர்களும், தூர்ந்த கிடங்குகளும் அதன் பழம் பெருமையை அறிவிக்கின்றன. கிடங்கால் என்னும் பெயர்கொண்டு வழங்கும் அவ்வூருக்கு அண்மையில் திண்டிவனம் இப்பொழுது சிறந்து திகழ்கின்றது.'—ஊரும் பேரும், பக்கம் - 79.

9. பார்க்க: பத்துப்பாட்டு, டாக்டர் உ. வே. சா. பதிப்பு, பாடப்பட்டோர் வரலாறு, பக்கம், lii.